Anul III. — Nrul 30 Preţul unui exemplar 4 Lei. Timişoara, 21 Iulie 1929

SVASTICA BANATULUI

ORGAN SĂPTĂMÂNAL AL LIGII APĂRĂRII NAŢIONALE CREŞTINE

De sub preşidenţia D-lui Prof. A. C. CUZA

ABONAMENTUL PE UN AN
Pentru plugari şi muncitori Lei 200 | Pentru bănci şi fabrici Lei 500
Pentru intelectuali . . . „ 300 | Abonament de sprijin „ 1000
Jugoslavia 200 Dinari :-: In America 4 Dolari

Director-proprietar:
ALEXANDRU ŢIERANU

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA:
TIMIŞOARA I., Str. M. Eminescu Nr. 5.

Suntem creştini?

Fără îndoială omenimea de astăzi se mândreşte cu acest nume, despre a cărui sfinţenie şi semnătate aş putea zice că, aproape 90 la sută, dintre acei ce poartă acest nume, nu au cunoştinţă. Noi Românii familiarizaţi cu acest nume dela formarea noastră ca Neam, am dat o mare semnătate acestui nume de Hristin îndeosebi în acele vremuri de tristă amintire, prin care a trecut neamul nostru românesc de pretutindenea. Suferinţele strămoşilor noştri, rugăciunile fierbinţi udate cu lacrămile sfinţii adresate Acelui Tată ceresc a cărui mână nevăzută conduce acest Univers, şi prin vitejia soldatului român, am ajuns în această Ţară liberă, pe care dânşii o vedeau în zarea îndepărtării. Şi ca semn de mulţumită, noi cei de astăzi nu ne mai aducem aminte de acest Tată ceresc, Ocrotitorul neamului nostru românesc, ci orbiţi de luciul banului, căutăm pe căi nu tocmai plăcute lui Dzeu să ne agonisim averi pământeşti, pe cari în această scurtă viaţă pământească dorim să le mărim în mod fantastic.

Bisericile noastre astăzi în Duminici şi Sărbători sunt aproape goale. Nu ne dăm măcar atâta osteneală ca în aceste zile să aducem laudă lui Dzeu pentru binefacerile ce le revarsă din destul asupra noastră. Trupul pentru ca să-şi poată îndeplini chemarea sa, are lipsă de hrană. Tot astfel şi sufletul, are lipsă de hrană, pe care însă numai acela o poate da dela care a ieşit. Dar vai, noi nu vrem să înţelegem acest lucru.

Duminecă dimineaţa — 7 Iulie a. c. — clopotul dela bisericuţa noastră vestea fiilor săi, începerea serviciului dumnezeesc de dimineaţa. Dar ei în loc să asculte acel glas de chemare, mai grăbiţi ca altă dată, au plecat pe lângă această biserică cu coasa pe umăr la tăiatul grâului, deşi nu aş putea zice că grâul a fost atât de copt încât nu ar fi putut suporta cu o zi mai mult.

Tot în această zi am cercetat şi pe fii mei sufleteşti din comuna Moriţfeld, cărora după puterile mele, caut să le dau mână de ajutor cel puţin eu, dacă autorităţile noastre de Stat nici nu-i iau în seamă. Şi cu această ocaziune am văzut mulţime multă de oameni la tăiatul grâului, în mare parte români. Am plecat capul să nu-i mai văd, şi cu inima plină de durere m'am rugat Tatălui ceresc, să nu le socotească lor păcatul acesta. Vântul mare ce sosi asupra lor fără vreo pregătire, îi alungă acasă pela orele 12, forţându-i să respecte şi ei ziua Domnului.

Legea repausului Duminical — pe hârtie numai — nu-i mirare dacă nu se respectează de pătura de jos, că însuşi cei chemaţi nu o respectează. Oficiile înainte de masă lucrează, iar după masă se odihnesc pela birturi.

Unde sunt acele vremuri, când chinezul satului, după terminarea serviciului divin, din uşa bisericii făcea apelul nominal al sătenilor, şi vai de acela din sânul căreia familii nu era cel puţin unul la sfânta biserică. La început natural oamenii mergeau la sfânta biserică mai mult de frică, dar cu timpul, din dragoste. Da, aşa a fost. Un lucru însă, această rânduială a făcut-o neamţu, când Banatul nostru a fost, de scurtă durată sub împăraţii Austriei.

Astăzi suntem într'o ţară liberă pe care am dorit-o atât de mult ,şi noi cu astfel de purtare dorim să impunem străinilor cari numai binele nostru nu-l voiesc? Nu fraţilor, ci noi să ne întoarcem la acele obiceiuri frumoase, în cari ni-au crescut părinţii noştri, şi să ţinem cu sfinţenie legea noastră strămoşească, pentru care strămoşii noştri au suferit atât de mult. Nu uitaţi că faptele noastre şi viaţa carę o ducem de un timp încoace ne duc spre barbarism şi păgânism.

Oláh világ Magyarországon
(Lume valahă în Ungaria)

Duşmanii României nu consideră de definitivă, stăpânirea noastră asupra Ardealului şi Banatului realipit la Patria-Mamă şi caută pe toate căile de a nutri speranţa învierii Ungariei de eri. Zicala din fruntea acestui articol este aruncată cu mare dărnicie de către organele iredentei budapestene, pretutindeni, la noi în ţară, unde aceşti propagandişti au ajuns să-şi câştige o posibilitate sigură de existenţă.

Mulţi dintre aceştia au ajuns chiar şi în funcţiuni publice, înlăturând elementele creştine locale.

Nu avem de gând să pierdem timpul cu problema dominaţiunei noastre, rezolvată în mod definitiv şi pentru totdeauna.

Graniţele noastre nu sunt definitive, până când nu se vor stabili definitiv la Tisa şi Dunăre, iar opera vrăjmaşilor noştri este o simpiă plângere copilărească, care nu va avea nici un rezultat.

„Lumea valahilor în Ungaria" o spun şi o exploatează în defavorul nostru, bazându-se pe momentanele noastre desbinări politice şi pe păcătoasa noastră toleranţă şi superficialitate cu care permitem intrarea tuturor agenţilor duşmani, în ţară, fără nici un control sau supraveghiere.

In ministere funcţionează o armată de funcţionari politici, cari nu înţeleg interesele siguranţei generale a Statului şi primesc cu braţele deschise pe fiecare străin, ce li se adresează pentru cetăţenie sau serviciu. Astfel Statul întreg este împiestriţat cu o puternică armată de spioni şi duşmani.

Mă opresc la un singur caz, pe care-l denunţ d-lui Nicolae Săulescu, directorul general al vânătoarei, din Ministerul de Domenii, **om cult, cinstit şi român din viţă veche:**

La Fasaneria statului, din Timişoara, Casa Verde, s'a angajat, ca fazanier, un dreseur de câini, ungur, Ötvös Balasz, **cetăţean maghiar.** In art. 8 din Constituţie scrie:

„Străinii nu pot fi admişi în funcţiunile publice, decât în cazuri excepţionale şi anume statornicite de legi".

Respectuos rugăm pe d-l Săulescu, să vadă, cine a făcut numirea ilegală alui Ötvös Balász **şi în baza cărui articol de lege** a fost angajat acest cetăţean străin în funcţiune de stat, când nu este cazul unei necesităţi excepţionale şi numirea s'a făcut în contrazicere cu Constituţia ţării. (Doar' nu va fi Fazaneria din Casa Verde, o atât de importantă necesitate de stat?)

Pentru a demonstra cu probe şi mai drastice, negligenţa şi superficialitatea noastră, care a născut zicala cu „oláh világ Magyarországon", amintesc că **„Uniunea Generală a Vânătorilor din România", a ales pe acest cetăţean străin în consiliul său de administraţie, ceeace este în contrazicere cu statutele „Uniunei".**

De sine se înţelege, că în faţa acestui fapt, ungurii sunt convinşi, că românii nu sunt capabili să conducă această ţară şi sunt avizaţi chiar şi la serviciile dresorilor de câini, cari nu au din ce trăi în Ungaria.

De ce ne umilesc întru atâta „domnii" cei mari din Bucureşti?

Nu putem tolera pe mai departe, că cei 2—3 ciocoi de origine suspectă, din Bucureşti, să-şi facă un privilegiu personal din vânătoarea acestei ţări românesti.

Respectuos rugăm pe domnul Antoniu Mocioni, preşedintele „Uniunei vânătorilor din România" şi pe domnul Nicolae Săulescu, directorul general al Vânătoarei, din Ministerul Domeniilor să examineze acest caz de lése naţiune şi să-l trimită pe Ötvös Balász, acolo de unde a venit.

Statul Român, întreţine o şcoală specială pentru brigadieri de vânătoare, sub conducerea d-lui Dr. Nedici, în Marămureş.

Dacă absolvenţii acesei şcoli nu sunt capabili să-l înlocuiască pe Balász, atunci şcoala aceasta trebue imediat desfiinţată, fiind inutil, că Statul să arunce banii pentru întreţinerea unei instituşiuni fără rost.

Cine este chemat să se priceapă la creşterea fazanilor: un dresor de câini sau un absolvent al unei şcoli speciale de vânătoare?

Când vânătorii unei întregi regiuni se scandalizează de un asemenea caz de gravă ilegalitate, atunci Ministrul Domeniilor nu poate face pe surdo-mutul!

Până când se vor mai bucura de privilegiile acestui stat, toţi Balászi şi Vrbitzky-ii et Comp? **Până când vor să mai abuzeze găetanii internaţionali-cosmopoliţi, de prin saloanele Capitalei, de simţul de demnitate naţională al acestei ţări şi să calce legile şi interesele naţionale, fiindcă o momentană pasiune le cere, ca SĂ AIBE CÂTE UN CÂINE DRESAT şi în acest scop îşi importează un dresor din străinătate şi îl fac funcţionar de stat la noi?**

De dragul unui câine sau al unui

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Contribuţii
la demascarea fiinţiei şi secretelor Franc-masoneriei

(Continuare). de: **Romulus Damian**

In noaptea a doua după arestare Gapon fu eliberat de necunoscuţi din închisoare şi transportat la Chişinău, unde francmasonii îl ţinură ascuns până la graţiere, iar apoi francmasonul Witte, în calitate de prim-ministru, punându-i frumoase sume de bani la dispoziţie, el părări Rusia pentru câtva timp.

Dela preluarea cârmuirei Rusiei de către Witte toate destinele, toate planurile politice şi diplomatice ale Rusiei **au fost diriguite după ordinele lojelor masone. De atunci pecetluita soarte de prăbuşire a imperiului rus mergea pe drumuri sigure.**

Revoluţia din Rusia despre care vorbim şi care a fost hotărâtă la anul 1823, a fost preparată minuţios de congresul francmasonilor ţinut la 1904 **la Malmaison.** La congresul acesta a participat şi Lenin, ca membru al lojei elveţiene „Art. et Travail" (Artă şi Muncă) din Zürich sub abedienţa marelui Orient de Franţa. Când apoi, în cursul revoluţiei a fost creat, la Petersburg în 1905 la 13 Octombrie, primul soviet al muncitorilor, — bine înţeles nelegal, — Bronştein Leo Trotzky) membru şi el al aceleaşi loji elveţiene a fost proclamat de preşedinte, numire la care şi-au dat adesiunea şi lojele **B'nai Brith, de Rit pur jidănesc,** şi lojele de Rit Mizraim. Jidanii francmasoni din Rusia erau atâta de siguri de izbânda revoluţiei încât spre a culmina batjocura lor faţă de Biserică creştină, uneltele lor **legau crucea creştinilor de coada câinilor,** dându-le drumul să alerge astfel pe strade în toate oraşele principale, ba chiar şi în unele comune mari.

Jidanul Saltus în citata sa carte şi scriitorul rus Lypcynow în cartea: „Prăbuşirea Rusiei ţariste" apărută la Leningrad 1928, ne spun, — primul la pag. 125, secundul la pag. 321, — că câinii se cumpărau cu câte 10 copeci cu săptămâni de zile înainte şi că crucile au fost făcute la Fabrica de Mobile N. Eppstein din Jecaterinoslow în vara lui 1904, anume în vederea acestei afaceri de batjocură faţă de creştini isbucnind revoluţia. (Fără voie trebue să ne întrebăm oare nouă românilor nu ne este pregătită deja aceiaşi batjocură, fără ca francmasonii noştri jidăniţi Alexandru Vaida, deşteptul în fabricare de promisiuni Duca, şi alţii să bănuiască ceva?).

Revoluţia din 1905 nu adusese roadele aşteptate de Francmasonorie. Focul a fost stins, jarul însă continuă a arde şi reaprinderea focului în 1917 a adus roadele puse la cale şi hotărâte la 1823.

După potolirea revoluţiei ţarul Nicolae al II-lea, în urma atitudinei foarte energice a marelui duce Nicolae Nicolaevici, Alexii şi a temutului general Trepow, a ordonat închiderea lojelor, contrar voinţei lui Witte, care la câteva luni după acest fapt a demisionat cu întregul său cabinet.

La 1906 francmasonii, folosindu-se de faptul că ţarul şi ţarina sufereau de boala învăţăturilor şi lecturei mistice, că amândoi erau lesne influenţabili, nehotărâţi şi foarte superstiţioşi, au obţinut autorizaţia de a crea loje martiniste, — Rit martinist — jidănesc despre care am vorbit pe larg în alt capitol, — sub pretext că aceste loje sunt antimasonice. Nenorocitul de ţar crezând aceste minciuni a dat cuvenita autorizaţie. Ba mai mult a primit pe jidanul Gérard Encausse, pe capul tuturor lojelor martiniste în audienţă specială şi acordând tot ce ceruse, şi-a semnat planul de asasinare.

Faimosul mişel, vestitul escroc de sentimente religioase de femei, banditul negru şi temutul hoţ de cai din Siberia, Rasputin, — diavolul roşu cum i se mai zice azi, — era simplu agent a francmasonilor, nu avea nici un grad şi nu era admis la şedinţe, cum eronat se spune de scriitori străini. Este adevărat că de câte ori se prezenta la şedinţe de atâtea ori era luat de braţ de francmasonul jidan **Kanow,** — **recte Kohn,** — şi dus la varietcuri unde la momentul dat era lăsat spre a-şi continua viaţa sa de desfrâu şi de orgii, risipind banii cu pumnul şi dansând pe masă cu cele mai ordinare femei, pentrucă apoi a doua zi se vorbească ţarinei şi marilor ducese de morală şi credinţe religioase.

Azi se ştie că Rasputin se amesteca în treburile imperiului rus, graţie misticismului şi superstiţiei ţarinei şi a ţarului Nicolae al II-lea, după proectele lojelor francmasone care aveau tot interesul de a-l declara de „sfânt" prin presa jidănească şi ziarele creştine subvenţionate de ea. Rasputin era foarte gras salariat de loje pentru serviciile acestea. In vremea războiului mondial Rasputin făcea spionaj

nei pasiuni personale, nu se poate da în arendă o țară!

Este un sistem păcătos și putred, care trebue distrus cu toate mijloacele. Acesta este interesul și dorința „națiunei dominante", al poporului suveran, de la care emană toate puterile statului, conform Constituției.

Reacțiunea s'a produs și-și va prezenta roadele.

Răspunderea cade asupra celora, cari fac pe surdo-muții, atunci, când sunt datori de a-și împlini datoria.

Adresez aceste rânduri d-lor Mocionii și Săulescu, cu rugămintea să binevoiască a studiat cazul și a lua măsurile ce le dictează inima lor românească.

Să se facă dovadă, că România este condusă de români și să se spulbere aparența adevărului ofenzei ce ni se aduce cu: „lumea valahilor în Ungaria".

A. Țieranu.

Cuvântul foștilor voluntari

Despărțământul Belinț, al „Uniunei foștilor voluntari', într'o ș-dință prezidată de inimosul român: Lăzărescu Lăzărel, a desbătut problema foștilor voluntari și a arătat nedreptățile ce s'au făcut de către partidele politice", față de acești bravi fii ai neamului nostru.

Reproducem o parte a procesului verbal întocmit la această ședință, pentru a arăta, ce zic foștii voluntari și care sunt dorințele lor perfect justificate:

Situația deacum a voluntarilor.

După 10 ani de dușmănie a tuturor guvernelor și de turbată politică a conducătorilor noștri dela Cluj și Timișoara, iată-ne pe noi voluntarii, că din cei dintâi cetățeni ai țării am ajuns să fim cei din urmă. Guvernele nu-și mai aduc aminte de noi de cât atunci când au nevoie de paradă, cum a fost și la 20 Maiu anul acesta la Alba-Iulia.

Partidul Național, care timp de 10 ani ne-a împiedecat să ne organizăm pe baze sănătoase și după interesele noastre, este de 8 luni de zile la putere, având trei miniștri voluntari: d-l Sever Bocu, Voicu Nițescu și Dr. Aurel Dobrescu, iar în fruntea Uniunei noastre stă acelaș președinte, d-l deputat Victor Deleu, devotat membru al Partidului Național. Ne așteptam ca, dacă nu din dragoste față de noi, măcar pentru crimele politice săvârșite pe spinarea noastră, să se gândească la foștii voluntari și legionari și la drepturile încălcate ale acestora. Dar ne-am înșelat, căci inima lor bate foarte puternic pentru partid, dar nu și pentru noi. S'a dovedit, în afară de orice îndoială, că ei ne-au împiedecat să ne apărăm drepturile noastre numai cu scopul de a spori nemulțumirea împotriva altor guverne, îngroșând astfel rândurile partidului național cu cei 30.000 de voluntari și legionari. Orice om cuminte vede acum, după 8 luni de guvernare Națională, că voluntarii și legionarii au fost, fără să vrea, voinicii de opoziție ai partidului Național cărora de îndată ce sa văzut la guvern le-a dat cu piciorul, alegându-și alți voinici, recrutați dintre cei cu principiul la plăcinte înainte, la războI înapoi, pe care îi îndoapă cu toate bunătățile, împotriva tuturor legilor țărei și a intereselor românești. Astfel, drumurile noastre se desfac odată pentru totdeauna, fără să se mai întâlnească: Voluntarii merg pe drumul cu inscripția: Prima Alba-Iulie, cu steagul tricolor, partidul Național cu: A doua Alba-Iulie, cu ospețe și steagul roșu al batalioanelor de muncitori dela Petroșani. Trăgând aceste două drumuri ținem să știe toată lumea, că voinicii de azi ai partidului Național nu sunt alții de cât aceia pe cari, la 1919, batalioanele de voluntari i-au bătut la fund, pentru n'au voit să răspundă la mobilizarea decretată de Consiliul Dirigent. In favoarea unor asemenea voinici, foștii voluntari nici odată nu vor renunța la drepturile lor și nici odată nu se vor închina în fața lor.

Reorganizarea Uniunii Voluntarilor.

După asemenea experiență, zecile de mii de voluntari și legionari trebuie să se miște și să strige conducătorilor săi roșii de patima politică: Destul! De aci încolo nu vom mai tolera să-și bată joc de noi nimeni. Să facă fiecare politică pe pielea sa, nu pe aceea a celor 30000 voluntari și legionari, flămânzi și necăjiți. Politicianilor le trebue măriri, cu Ministere și voinci care să-i apere, nouă ne trebuie pâinea cea de toate zilele, pe care legea și țara poate și vrea să ne-o dea. Noi nu avem nevoie de miniștri cari să se ridice fără noi, ci ne trebue oameni de inimă, cari să se ridice deodată cu noi sau să cadă dimpreună cu noi.

In acest scop, în calitatea mea de președinte al Despărțământului Belinț al Uniunii Voluntarilor și de camarad al vostru propun următoarea:

MOȚIUNE.

Despărțământul Belinț al Uniunii foștilor voluntari români din răsboiul pentru întregirea neamului, ascultând raportul de mai sus al camaradului Dumitru Lăzărel Lăzărescu, cere cu stăruință și urgent convocarea unui Congres General al Uniunii care să hotărască:

1. Demiterea din postul de președinte a d-lui deputat Victor Deleu și a comitetului actual, care a introdus în sânul acestei organizații politica de partid, cu toate urmările ei funeste, primejduind prin aceasta drepturile cele mai sfinte ale voluntarilor și legionarilor;

2. Reorganizarea Uniunii voluntarilor exclusiv după interesele acestora, înlăturând orice politică de partid și alegând o conducere care să colaboreze, cinstit și frățește, cu ori ce guvern românesc (care nu va fluture steagul roșu) și care va dori să ajute pe voinici din răsboi ai Ardealului și Banatului care sunt Voluntarii și legionarii.

Belinț, la 30 Iunie 1929.

Despărțământul U. F. V.
Dimitrie Lăzărel Lăzărescu
președinte.

Nici un ac dela jidan!

Necrolog. In ziua de 8 l c. a încetat din viață preotul Ioan Cimponeriu din Lipova, în etate de 72 ani. Defunctul a fost tatăl distinsului nostru prietin, d-l Dr. Alexandru Cimponeriu, jurisconsultul orașului Timișoara.

Transmitem pe aceasta cale condolențele noastre întristatei familii.

Indureratii părinți, soț și fiu anunță rudele, prietenii și cunoscuții că, Parastasul de 6 săptămâni pentru odihna sufletului scumpei și în veci neuitatei lor

Eleonora Dr. Nistor

se va celebra Duminecă, în 28 Iulie a. c. după Sf. Liturgie, în biserica ortodoxă română din Timișoara-Fabrică.

Ș'apoi să nu te crucești?!.

Pe cine nu-l lași să moară
Nu te lasă să trăești...

Aici în Sălcina unde sunt învățător, a fost mai demult un jidan cu numele de Lazăr Samuel — sau Șami — cum îi ziceau Sălciuanii. El, ca orice jidan, se ocupa cu negustoria. Ținea cârciumă cu vin și cu rachiu și cu fel de fel de lucruri cu cari înșela oamenii. Pe deasupra, mai era și cizmar și lucra la papuci chiar în odaia în care vindea; de aceia în cârciumă era o murdărie cum numai la porci se găsește sau la câini când sunt legați.

El, aci în Salcina între Români a făcut avere, și nu s'ar fi gândit nimeni să-i facă vre-un rău.

Cine vrea să știe cât de cinstit a fost jidanul și pe ce cale și-a făcut el avere, să asculte!... Dacă de ex. doi oameni se certau sau aveau ceva de împărțit, atunci jidanul chema pe unu din ei deoparte și după ce-l lăuda că-i bun și deștept și una și alta îi zicea:

— „Am auzit că ai ceva cu cutare...."

— „Da" spunea Românul.

— „Ei, apoi nu te lăsa slab! Doar d-ta ai dreptate. Hai cu mine la Iara! Iți găsesc un advocat bun și câștigi cauza". In adevăr că așa făcea. In timpul acesta, omul nu mai putea de bucurie, că va câștiga procesul. Pe din dos apoi jidanul chema și pe celălalt om și după ce-l lăuda bine îi spunea:

— „Am auzit prin sat că ai avea ceva cu cutare. Da știi că te-a dat în judecată? Să nu te lași că doar d-ta ești om deștept și apoi ai dreptate! Uite, dacă vrei, poți să mergi chiar cu mine la Iara și să-l dai la un advocat bun ce ți-l voiu alege eu și ai că vezi că îl câștigi". „Și al doilea Român, făcea ca și cel dintâi. Se ducea cu jidanul la Iara, jidanul îl da pe mâna unui advocat ungur și apoi cei doi se pârau cu anii, cheltuiau toată averea și la urmă, cu pământurile ce le aveau, deabea puteau plăti cheltuelile de judecată. Averea li-se scotea la licitație; atunci jidanul, pe un preț de nimic cumpăra casele și pământurile creștinilor. In felul acesta a luat pământuri de la următorii: Lasca Ion, Roșu Alexa, Gaja de Ciocloz, Oglavia Maria, Bora Ion și alții. Unde mai puneți apoi că în timpul când creștinii se pârau, jidanul avea și venit la cârciumă; căci fiecare pârât sau pârâtor, crezând că prin jidan va câștiga procesul și.... îi făcea alviriș în cârciumă, bând.

Dar ce să mai vezi? Un om de aici din Sălcina — Bunea Ion — avea un fecior — tot Ion — c a fost la Buda-Pesta unde a vățat meseria pielăritului. C a venit feciorul acasă, s'a apu de argăsit (dubit) la piei de și din vânzarea lor, ca piele opinci, să trăiască. Lucrul ac însă nu convenea de loc domnu Șami. Și el avea op de vânzare și atunci nu i-le cumpăra nimene pe ale lui, p trucă la Român erau și mai b și îmai eftine. Atunci, jida Lazăr Samuel, s'a înțeles cu alt jidov — Isidor, ce ținea c ciumă la Ocolișel—Turda — într'o seară Isidor s'a făcut vine în Sălcina după ouă, noaptea, în tovărășie cu Sam a furat vre-o opt piei de vită argăseala lui Bunea, le-a pus căruță și a fugit cu ele spre T da. Șami al nostru (mai bine al dracului) a luat un vas cu și atunci noaptea a picurat a ca și cum ar fi curs din piei, drumul ce duce la Ponor. hoția s'a descoperit, jidovul dor cu pieile chiar dimineață fost prins în Turda. pentru c fapt Isidor a și stat la temn Samuel nu a stat, pentrucă dat bani ca să nu spuie că am doi au furat. In timpul însă că jidanii furau pieile. un om numele de Ionici Gligor a văz a spus la oameni și pe baza lor spuse de el, s'a început p ces, care s'a judecat la Jara și ca martor. Când a venit ter nul să se ducă la proces, jido a plecat cu trăsura, iar Ion Gligor pe jos. Pe drum jidan l-a ajuns, la poftit în trăsură **apoi l-a omorât.** După aceia pus într'un sac, cu gând să-l groape undeva. Pe drum aju gând o unguroaică ce era cu ruța. a rugat-o să-i ia până încolo sacul cel cu piele — în care era Ionici Gligor mort ca să-l mai ușureze. Asta se trecea noaptea. A pus dar sac în căruță. Pe drum, unguroai vrând să steie pe sacul cu pie dă de ceva tare! Pipăie, ve că-i picior de om, se uită bin vede și sânge și tremurând frică, îi spune jidanului să-și sacul înapoi. Jidanul l-a luat l-a svârlit în Arieș.

Trupul lui s'a aflat hăt ziu și-i îngropat la Colțul Fe între klm. 14—15 cum vii de Turda spre Abrud. Despre tuitorul omorului nu s'a afl mult timp. Bunea Ion — tatăl ciorului — striga însă mer către jidov că i-a prădat fec rul. Știți ce a făcut jidovul tunci? Intr'o noapte întunec **să, l-a pândit pe când se înto cea beat spre caăă și i-a dat toporul în cap, omorându-l**

activ pentru lojele din Paris, dar în aceiaș vreme și pentru Germania prin vestita spioană germană Adelheid Ginsberger (Blonde Mitzi No. 1. R. (Rusland) cu care apărea la varieteuri, atașându-se apoi la orgiile sale și destui ofițeri veniți depe front și chiar din statul major, ministerul de războiu, și cartierele de operație pe fronturi. Când apoi lojele franc-masone, sub obediența Marelui Orient de Paris din a cărei cap a pornit planul de prăbușire a Rusiei, aflară că Rasputin lucrează și pentru Germania, începură prin presă. cu ajutorul sensualelor mare ducese, și cu tot ce le cădea la mână, intrigile și ponegririle contra lui Rasputin la țar și țarină, pânăce în cele din urmă fu asasinat de Stepanoff, prietenul și omul de încredere a prințului Yusupoff (azi în România ca administratorî al moșiei exprințului Carol) în palatul acestuia depe străzile Marșkaia și Offitzerskaia din St. Petersburg. De notat mai e faptul că alăturea de Rasputin lucrau din răsputeri pentru prăbușirea Rusiei și pentru spionajul german foștii miniștri Stürmer și Protopopow, cum și baroana Mesentzoff, soția șambelanului Statului, toți franc-masoni marcanți în Rusia țaristă, de sub domnia sufletului gol și spiritist ignorant Nicolae al II-lea. Iată adevărul despre faimosul Grigore Rasputin. Toate celelalte descrieri sunt romane inventate, iar cartea jidanului român Glicksmann, — cunoscut sub pseudonimul Dr. Ygrec ce scrie la gazetele jidănești Adevărul și Dimineața. — despre Rasputin o grămadă de născociri, — o mare minciună.

Tot așa de bine se știe azi că franc-masonul Witte, fost prim-ministru rus, a fost asasinat în 1915 din ordinele lojelor, **de teamă de a nu divulga din planurile criminale,** dupăce părăsise franc-masoneria în Decembrie 1914.

Iswolsky, fost ministru de externe, a colaborat din Paris la izbucnirea războiului mondial, și când Rusia fu bătută în Polonia de Hindenburg el exclamă: „Aceasta e opera mea!"

Jidanul Leo Bronstein (Trotzy) aflându-se la isbucnirea revoluției din 1917 în Statele Unite, spre a primi ordine personal dela lojele pur jidănești, și vroind a trece prin Anglia în Rusia iar guvernul englez interzicându-i trecere, intervenise în favoarea sa franc-masonul Sasanow, fost ministru de externe spunând: „Cred că nu e bine a se interzice trecerea mult vrednicului conducător de popor (sic) Trotzky!"

Am spus odată că președintele guvernului republican provizoriu dela 1917, prințul Lwow, cum și primul-ministru Kerensky (Aaron Kürbis), miniștrii Miljukow, Gutșcow etc., erau toți franc-masoni. Așadar planurile Francmasoneriei universale jidănești fură înfăptuite,, **creștinismul reexpus celei mai bestiale batjocuri și poporul robit jidanilor.**

Opt luni mai târziu, cârmuirea Rusiei fu trecută în mânile bolșevicilor jidani, deasemenea toți franc-masoni și anume majoritatea aparținând lojelor pur jidănești B'nai B'rith, ca Sinoview (Apfelbaum), Radek (Sobelsohn), Bucharin (Morgenblatt), etc. etc.

Să zice că Franc-masoneria universală jidănească, — lojele din Paris și din New-York, — ar fi cheltuit pentru această revoluție 14 milioane de dolari. **Fapt cert e că dela izbândă și până azi nici un act social-politic intern sau extern nu se poate face fără prealabila aprobare a supraconducătorilor oculți, oamenii de formă din fruntea Rusiei de azi fiind simple instrumente oarbe în mânile acestora.**

Bestiala asasinare a familiei nenorocitului țar Nicolae II e opera exclusivă a Franc-masoneriei și executorii morali Wainin, Safarow și Swerdlow cari veniseră în Rusia cu Lenin în tren special blindat, din Elveția și franța, sunt jidani în carne și oase. Din ordinul jidanului Jankel Jurowsky, -- fost agent sanitar, — asasinul țarului și al țareviciului, copurile întregei familii a fost trimise în spirt la Moscova, dovadă de executarea ordinul întocmai.

Să știe că sub regimul jidan lor bolșevici **au fost asasina milioane de creștini, biseric transformate în grajduri, feme le creștine la dispoziția oricui, forța brutală, mizeria, chinul jalea tronează pretutindeni** foametea e la ordinea zilei. Ia **oglinda adevărată a franc-maso neriei, la cârma faptică.**

Epoca actuală.

Dupăce am văzut oglinda re lă și activitatea în toată golici nea a franc-masoneriei, până anul 1914. în România vech cum și în statele din imediata vecinătate ce pe deplin nedrep ținuse sub stăpânire odioas provinciile românești surori pân la 1918, când au fost redate nul mamei, prin bravura, vitej și eroismul scumpei noastre ar mate, putem trece la epoca act ală, tratând cu acelaș adevăr până acuma, făcându-ne nec sarele notițe pentru ziua de az

oc. Cu toate că jidovul a crezut
nu l-a văzut nimene, tot l-a
ăzut un om olog ce ședea la
oltul gardului, unde voia să
oarmă. Jidovul, după ce a omo-
t pe Bunea Ion, a vrut să o-
oare și pe olog. Pentru asta s'a
us la dânsul și cum ologul era
velit cu haina pe cap, ia ridi-
t puțin haina și l-a întrebat:
ormi? Neprimind nici un răs-
uns,, i-a dat pace. Mai pe urmă
spus ologul că el numai de fri-
se făcea că doarme. Incă
va: omorul dintâi nici nu se
escoperise când a făptuit jida-
ul pe al doilea. Al doilea omor
a descoperit degrabă pe baza
ărturiilor făcute de olog, a a-
uns la tribunal și jidanul a fost
ondamnat la moarte prin spân-
urătoare. Ce-i mai frumos, e că
idanul ținea una și bună că el
u-i vinovat. Când l'au întrebat
ă ce căuta atunci noaptea pe
lița aceia, a spus că el se ducea
o „femeie romîncă ce-mi era
urvă“. Unde mai puneți că fe-
eia de care vorbea el, era chiar
ora celui omorât de jidov. Dar
idovul mințea ca un nerușinat.
a urmă văzând că alt chip nu-i,
făcea pe nebunul și tot din 5
n 5 minute se cerea la latrină.
O comisie însă de doctori ex-
erți în boli mintale au consta-
at că jidovul nu-i nebun ci nu-
mai se face. Descoperindu-se și
elălalt omor al jidanului, a mai
ost condamnat o dată. Prin în-
ervenția jidovilor din Viena și
Budapesta, jidovului i s'a ertat
edeapsa cu moartea prin spân-
urătoare la muncă silnică pe
viață. Tot în timpul desbaterilor
e la Tribunal, un argat a lui Bu-
nea, cu numele de Gaja Vasile a
lui Gavril, striga pe jidan, că de
ce i-a omorât stăpânul. Știți a-
tunci ce-a făcut jidovul? Im-
preună cu balabusta lui, într'o
zi când feciorul se întorcea cu
vitele de la apă și s'a băgat pe
la jidan să ia un pahar de rachiu
i-au dat rachiu cu vitriol și l'au
omorât. După ce argatul a fost
înmormântat, au ajuns lucrurile
iar la tribunal, dar fiindcă fuse-
se condamnat de două ori la
temniță pe viață, nu s'a ales ni-
mica de proces. In 1919 când cu
revoluția jidanul scăpase, dar a
fost prins și băgat înapoi la ră-
coare. Jidanca a stat și ea vreo
șase luni la închisoare. Acum în-
că ceva:

Când a fost condamnat, sen-
tința suna așa: **Familia lui nu mai
are drept să ție cârciumă și nici
altfel de negustorie.** Asta a stă-
mas însă numai pe hârtie. Jida-
nul are o fată care după omo-
ruri a ținut cârciumă în Sălcina
de jos, în Câmpeni, în Trăscan
și acum ține cârciuma comunală
la Băișoara jud. Turda. De vreo
trei ani aproape, jidovul a scăpat
din temniță (?!) azi se plimbă
liber și spre rușinea rușinelor
trăește cu o romîncă în com.
Hășdate—Turda. Jidoafca spune
că ea s'a despărțit de el. Vorbe-
le acestea însă le spune numai
așa de ochii oamenilor. El însă
se duce pe la ea de câte ori vrea,
iar pe jidancă atunci când o în-
treabă cineva că cine-i domnul
ea spune că „jidovul așela pe-
tește la mine“. Se svonește apoi
că jidovul ar mai avea un omor
pe suflet de când era jandarm
în armata ungară. E mai mult ca
sigur că tot vre-un Român tre-
buie să fi omorât și atunci. Mult
ne-a iubit pe noi Românii. Ji-
danca spunea într'o zi, că pămân-
turile ce le-a luat prin licitație
de pe la Români, **la străini le va
da, dar la Români niciodată.
Ceva mai mult**, într'o zi, vine o
scrisoare la notariatul Sălcina,
în care jidovul Lazăr Samuel ce-
re un certificat de cetățean Ro-
mân, căci fiind la temniță pe a-
tunci, după război, a fost lăsat
afară din liste. Mai spune că el
trăește cu toată lumea bine și a
fost bun român pe timpul ungu-
rilor ș. a. minciuni jidovești. A-
cum să stăm strâmb și să jude-
căm drept... Un jidov care are
4 oameni pe suflet, fost condam-
nat la moarte prin spânzurătoa-
re, ertat la temniță pe viață, de
ce acuma e liber? Cine și cum i-a
dat drumul? Cine l'a ertat și
pentru ce bravuri? Actele de la
Tribunalul din Turda trebuie să
spuie ce bravuri a făcut jidovul!
Ungurii l'au închis și Românii
(fiindcă cei omorâți pe nedrept
au fost toți creștini și Români)
i-au dat drumul. Halal de aseme-
nea legi! Oare când va eși sfân-
ta dreptate și pentru Români?
Când?

Gh. Amancei.

Ne plângem soarta

După terminarea reformei a-
grare, oganele în drept au găsit
de cuviință ca rezervele statului
să fie transformate în ferme mo-
del (loturi demonstrative).

Aceste rezerve de 30—100 de
jugăre au fost făcute cu scopul
de a fi muncite rațional de către
știutori ai plugăriei (absolvenți
ai școalelor de agricultură), pen-
tru a servi la luminarea plugă-
rului „român“ și spre a fi o ade-
vărată carte deschisă în tot mo-
mentul în fața lui. Insă ce ve-
dem. Vorba de acasă nu s'a lovit
cu cea din târg, căci mai toate
din așa zisele „ferme model“ au
ajuns un obiect de târguială în
mâna partidelor politice de ieri
și azi.

Aceste loturi au fost arendate
la diferiți partizani (analfabeți
în ale agriculturii) neam, prieten
cu d-l deputat, senator sau chiar
și ministru, indiferent naționali-
tatea. Care a avut neamuri mai
multe sau a uns osia mai bine a-
cela a intrat stăpânitor în averea
statului,i pe un timp mai înde-
lungat sau mai scurt.

Iar noi absolvenții școalelor
de agricultură, trebuie să tăcem
văzându-ne care ne e meritul
dat, după o muncă de câțiva ani,
depusă la școala de agricultură,
învățând cultură rațională... etc.,
iar azi stăm în mijlocul străzii
plângându-ne soarta și ciasul în
care ne-am născut.

Unde putem face cultura ra-
țională ce am învățat? In mijlo-
cul străzii?

Avem în țara aproape 40 de
școli inferioare de agricultură,
ne mai vorbind de cele 6 școli
medii și superioare.

Luând pe cele aproape 40 de
școli inferioare, dau anual un nu-
măr nespus de absolvenți, care
fiecare caută un viitor.

De unde? Deodată se lovește
cu capul de diferite greutăți
care nu le poate suporta și este
expus peirii.

Ce misiune au aceste școli în
țară și care este rostul unui ab-
solvent?

Dacă nu avem lipsă de ele și
de produsul lor, dece nu se des-
ființează? S'au să se primească
numai elevi bogați, cari după
absolvire să nu mai aibă nevoie
a sta cu căciula în mână la toa-
te ușile, nebăgându-l nimeni în
seamă.

Ce putem face? Când noi sun-
tem fii ai țăranilor români, care
nu au decât 2—3 jugăre de pă-
mânt și câte 6—7 copii.

Loturile sunt arendate analfa-
beților cu punga plină.

Pământuri nu ni-se dau ca să
putem munci. Servicii nu ni-se
dau ca să putem câștiga existen-
ța în mod onorabil, prin muncă.

Ori d-l ministru nu aude plân-
surile noastre, acelora, ce trăim
în mizerie, lucrând prin fabrici,
pierzându-ne și cunoștințele în-
vățate în școală?

Cred că această problemă nu
ar fi greu de rezolvat dacă cine-
va ar avea putină bunăvoință.

Rog pe d-l ministru să-și adu-
că aminte de cele promise în o-
poziție și să ne puie pe fiecare
la locul meritat, scăpându-ne din
mizeria în care ne aflăm.

Maliu Bogoe

Se plâng meseriașii noștri

Din Vinga primim următoarele
rânduri:

Stimate D-le Țieranu!

In numele meseriașilor creștini
îmi iau libertatea de a mă adresa
opiniei publice românești, arătând
halul de mizerie în care a ajuns
tagma noastră:

In anul 1924, în județul nostru
am fost 25 de croitor, cari umblam
pe la târguri cu haine spre vân-
zare. Dintre aceștia 23 am fost
creștini și 2 jidani. Intre acești
2 jidani, unul vindea haine vechi.

După războiu acest jidan cu
haine vechi, s'a învârtit și a pus
mâna pe un brevet de croitor, în-
cât și-a mărit șatra din târg, unde
vinde astăzi haine noui și vechi.

Mai târziu au apărut încă alți
*2 jidani, de origine din Rusia,
cari au fost prinsonieri de răz-
boiu, în Ungaria.* Astăzi acești
venetici sunt cei mai bogați pe
piață,

*Ne întrebăm, că unde au în-
vățat meseria de croitor? Unde
au fost ucenici, de li s'a eliberat
brevetul de maistor?*

An de an, apar pe piață, câte
2—3 alți „croitori“ jidani de fe-
lul acesta încât noi, meseriașii
creștini, disparem treptat făcându-
le loc acestor perciunați aduși de
vânturi.

Comercianții și fabricanții ji-
dani vând marfa lor la acești ve-
netici pe un preț de nimica și le
acordă credite mari și ieftine, pe
când, nouă meseriașilor creștini,
ne cer să plătim cu bani gata.
Pentru noi nu este preț redus,
nici credit. In asemenea condițiuni
este ușor de înțeles, că perciu-
natul adus de vânturi, poate vinde
marfa lui mai ieftin, cum este chiar
prețul pe care noi o cumpărăm.

Astfel suntem siliți a ne vânde
marfa, fără câștig sau să luăm
bani împrumut dela bănci, cari
ne zălogesc marfa și nu ne-o eli-
berează, decât pe bani gata. In
zădar cerem amânarea plăților sau
prelungirea datorilor cambiale, —
pe noi nu ne ascultă nimeni.

Jidanii se înmulțesc repede și
noi disparem prin faliment sau
constrânși fiind a lucra pe seama
veniturilor jidovești.

In târgul din Timișoara, am
stat cu șatra, lângă un jidan și
l-am întrebat: cum ai ajuns d-ta
la brevetul de croitor și la drep-
tul de a vinde la târg? El mi-a
răspuns: „nu sunt croitor de me-
serie, ci argintar, dar văzând, că
fac gheșeft mai bun cu croitoria,
m-am lăsat de meseria mea și
m-am făcut croitor“. Au fost mai
mulți creștini de față, când l-am
întrebat: „cum ai ajuns, jupâne,
la brevet de maistor croitor, când
n'ai învățat această meseria?“ El
a zis: „In România toate se pot
face cu bani. Eu am bani!“

Ne-a întors spatele cu dispreț
și s'a dus.

Iată cum am ajuns, noi mese-
riașii creștini, de batjocora jida-
nilor mituitori și corupători în
propria noastră țară, pentru care
părinții noștri au adus atâtea jertfe.

In acest hal de mizerie, singura
noastră scăpare o vedem în reali-
zarea programului „Ligei apărării
naționale creștine“, care ne oferă
toată garanția, că ne va schimba
situația mizerabilă în spre bine.

Tot poporul sărăcit și părăsit
de partide, cari îl poartă de nas,
cu minciuna, se grupează în jurul
L. A. N. C., ultima speranță a ro-
mânilor și strigă:

Să vină cuziștii!

Ioan Lazar
croitor.

Din viața satelor noastre

Buzad. In ziua de 8 Iulie lo-
cuitorul Vasile Floria, în etate de
20 ani, a întrat în Primărie, ziua
la ora 9, pe când toată lumea era
dusă la munca câmpului. A spart
lada cu bani și a furat 10.500 Lei
din cassa Comunei și s'a dus la
Lipova și a cumpărat haine lui și
unei fete, pe care a vrut s'o ia
de soția. A cumpărat cârpe de
mătasă, fustă și cătrânța și dân-
sului și-a cumpărat un ciaș. A pe-
trecut foarte bine prin Lipova cu
tot felul de băuturi pe banii Co-
munei. Seara, când venea acasă
dela Lipova, casierul Nicolae To-
roc, înpreuna cu delegatul per-
manent Lazar Vânetu l'au prins pe
stradă și l'au dus la Primărie ca
să îl înfățișeze și acolo dânsul a
declarat, că el a furat banii Co-
munei.

A fost dus la postul de jan-
darmi pentru cercetare. Buzad, la
12./VII. 1929. *Cor.*

INFORMATIUNI

Un român ortodox. D-l Emil
Morvay, născut jidan, a aflat de
bine să-și schimbe numele în
Manolescu. Astăzi jidanul figurează
în acte, cu numele de Manolescu
și de confesiune ortodox română.

Am fi curioși să aflăm, care
popă l'a botezat?

A apărut volumul de poezii
„Din Războiu“, de d-l Dimitrie
Stănculescu, directorul Școalei de
Comerț, din Timișoara. In aceste
versuri, vibrează inima patriotică
a distinsului nostru prietin, mol-
dovean de origine, care a știut
să-și câștige în Banat, simpatia și
admirația populației băștinașe.

**In atențiunea corurilor și
fanfarelor.** In privința drepelelor
societățile să se adreseze direct
firmei Müller.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

și de mâine și încheind conclu-
siile indispensabile față de sigu-
ranța și existența neamului româ-
nesc în hotarele sale naționale și
firești.

In timpul de 2 ani de zile de
neutralitate a vechiului regat ac-
tivitatea lojelor e fără impor-
tanță deosebită, cu toate sforță-
rile uriașe depuse pe lângă loje
de către capii fostei Austro-
Ungaria și Germania. Intrigile și
spionările profane din loje în
folosul acestor două țări au fost
prea slabe spre a putea opri su-
fletul național din drumul in-
stinctului voinței de unire. Din
motive de profund respect față
de aceste fapte istorice și având
în vedere că scopul meu e de a
contribui și eu, cu modestele
mele puteri sufletești, la bună
înțelegere și adevărată înfrățire
românească, nu voiu aminti ni-
mic despre activitatea criticabi-
lă a lui Petre P. Carp, Alexan-
dru Marghiloman, Costică Arion
etc., nici despre aceia a unor ro-
mâni rătăciți din Ardeal, Buco-
vina și Basarabia, azi, unii con-
ducători de opinii publice. „Ade-
vărul nu apare niciodată spon-
tan. Drumul său e anevoios,
foarte spinos și mult obositor,
dar victoria sa e definitivă și iz-
bânda rămâne neperitoare“.

Dela 1916 până la 1919 lojele
n'au funcționat în teritoriul ve-
chiului regat ocupat de trupele
de război a mareșalului german
Mackensehn, care ordonase în-
chiderea, cum am amintit odată.
In Bucovina și în Basarabia fură
deasemenea închise. Este adevă-
rat că în Bucovina și sub ocupa-
ția armatelor țariste ruse, pan-
slavii frații Gerovski lucrau du-
pă ordinele lojelor din St. Pe-
tersburg pentru crearea statului
rutean, — toată Bucovina, Gali-
ția și Maramureșul cu ținuturile
dela Nord, acțiune în contrazice-
re dealtfel cu lojele pur jidănești
din New-York, cum vom consta-
ta ulterior, — cum tot așa de a-
devărat este că cunoscutul pro-
ces de Schismă bisericească din
Maramureș în 1913—1914 sub
era maghiară de tristă memorie
e opera lojelor din Budapesta,
sub obedienta marelui Orient de
Franța din Paris. Capul acestei
mișcări, contele Vladimir Bo-
brinski, era simplă unealtă în
mânile lojelor din Rusia dela
care primea banii, cum ne spune
detectivul Duliskovici Arnold în
memoriile sale: „A Mármarosi
Skizma-Per 1913—1914-ben“, Bu-
dapest 1926 (Procesul Schismei
bisericești din Maramureș).

Activitatea lojelor din Moldo-
va, în vremea războiului pentru
întregirea neamului e fără deo-
sebită însemnătate, mărginindu-
se la discuții academice social-
politice. Nu este adevărat că re-
gretatul Take Ionescu s'ar fi dus
în 1917 la Paris cu recomandații
dela loja Martinistă din Iași, în
vederea facilitărei muncei uriașe
pentru prevăzutele planuri de
preliminări de pace. Știu chiar
dela regretatul Take Ionescu, cu
care în fosta mea calitate de pro-
prietar al primei agenții telegra-
fice din România întregită, lu-
cram în chestiunea Basarabiei și
a Banatului robit după ordinea
intereselor clar și precis prelu-
crate spre binele și fericirea nea-
mului întregit, D-sa fiind minis-
trul afacerilor externe și apoi
prim-ministru, că întotdeauna își
manifesta neîncrederea în acțiu-
nea masonilor pe care nu îi scă-
pa din vedere nici o clipă în lu-
crările d-sale.

După războiu, în 1919, d-l
George Bibescu obține autoriza-
ția deschiderei lojelor la Bucu-
rești, formând apoi și „Supremul
Consiliu de 33 al României, de
Rit Scoțian antic și acceptat, sub
obidiența „Supremului Consiliu
de Franța“, — ce nu trebue con-
fundat cu **„Marele Orient de
Franța“**, — pentruca apoi acest
consiliu să fie definitiv consa-
crat, grație ajutorului „Supremu-
lui Consiliu de Franța“ din De-
cembrie 1922.

La 3 Ianuarie 1923, — cu aju-
torul ministrului de interne ge-
neral Arthur Văitoianu, jidan
de origină și cu numele adevă-
rat Vaithoffer, — „Supremul
Consiliu al României“ autorizâ
lojele de sub obedienta sa de a
se federaliza sub titlul de „Mare
Lojă Națională din România“,
ca putere absolut autonomă și
suverană pentru gradele sale
simbolice 1—3 ***

**Autorizația d-lui general Văi-
toianu nu numai că e în plină
contrazicere cu Constituția și
legea națională, ce înterzice for-
mațiuni de asociații oculte și dis-
crete, dar ea mai e și în plină
luptă cu puterea suverană a po-
porului român și a intereselor
superioare a țării, nefiind posibi-
le două puteri suverane și abso-
lut autonome în unul și același
Stat național și politic.**

In anul 1920 încep aplicările
de învrăjbire, de ură și de pis-
mă, între frații români uniți, pe
chestiuni politice, împiedecând
contopirea firelor și îngreunând
unificarea sufletească, după or-
dinele din Paris, în vederea ne-
tezirei drumului de formare a
marelui imperiu iudaic în Rusia,
Polonia și România.

(Va urma).

INFORMATIUNI

Un subcomisar „judecător". Joi seara s'a petrecut o scenă foarte caracteristică pentru halul de umilire naţională, în care am ajuns, — în cafeneau „Lloyd" din Timişoara.

Pe la ora 11 noaptea, un jidan beat se ridică dela masă şi strigă: **„Eu sunt omul lui Franz Iosef şi ar trebui să spânzurăm pe toţi aceştia de aici".** A înţeles pe românii, cari stăpânesc aceste plaiuri.

Jidanul a repetat de câteva ori aceste cuvinte „de loialitate" faţă de România, până când, a fost dus la poliţie de un sergent de stradă.

Interesant este de ştiut, că cafeneaua a fost plină de jidani şi români jidăniţi şi nimeni nu a aflat de bine să „astupet gura" murdară a jidanului provocator.

A fost prezent şi actualul prefect de poliţie, care a rămas liniştit pe scaun, fără a reacţiona.

Jidanul dus la poliţie a fost prezentat unui subcomisar, care văzându-l a zis: Ce vreţi cu nebunul acesta? Nu vedeţi că e beat? Duceţi-l acasă!

Deci, n loc de a dresa actele legale, subcomisarul de serviciu s'a crezut suveran asupra oraşului şi a făcut totodată şi pe judecătorul, care îl amnestiază pe jidan, fiindcă ar fi fost „beat" şi „nebun".

Nu ştim cum s'a terminat treaba, — nici nu are mare importanţă pentru noi, fiindcă ştim prea bine, că toţi jidanii neînebeţi şi neînebuni, judecă la fel cu scandalagiul din „Lloyd".

Publicăm această ştire primită dela un funcţionar public român, fără comentar, dând posibilitatea fiecărui cetitor să comenteze singur cazul.

Duşmanii noştri se folosesc chiar şi de „nebuni", ca să demoralizeze publicul scăzându-i **încrederea în viitorul acestei ţări.**

Doctorul Diel operează. Un plugar din Şuştra suferea de dureri mari într'un deget al piciorului de mai mult timp. A venit la Timişoara ca să consulte pe un medic.

Agenţii „Sanatorului Bănăţean" cari mişună pretutindeni au pus mâna pe el şi l'au dus la sanatorul d-lui Diel, (acela care a uitat un tampon enorm în burta d-nei Dr. Buteanu etc., etc.).

Aici doctorul spintecător de burţi, l'a examinat în felul său cuminte şi a spus nenorocitului, că nu are altă scăpare, decât prin amputarea piciorului. Va se zică, a vrut să taie tot piciorul omului, fiindcă l'a durut un deget.

Pentru această operaţie, plus proteza ce era să-i procure, doctorul Diel i-a cerut suma neînsemnată de şaptezeci şi cinci mii lei.

Bietul şuştrean a rămas pe gânduri, neavând de unde să scoată imediat această sumă.

A venit acasă, unde întâmplător a întâlnit pe d-l Gh. C. fost preot în această comună cui şi-a plâns omul necazul.

D-l C. l'a sfătuit să consulte şi pe eminentul chirurg dela secţia chirurgicală a spitalului de stat, pe d-l Dr. Cândea.

Sustreanul l'a ascultat.

Mare i-a fost mirarea, când a aflat, că nu trebue să i-se taie piciorul, ci să i-se facă o mică operaţie la un nerv al piciorului.

Această operaţie s'a făcut şi sustreanul a rămas cu piciorul sănătos şi cu cei 75.000 Lei, în pungă.

Mari sunt minunile lui Dzeu, în meseria medicală!

Inregistrăm încă un caz de artă medicală a vestitului croitor de burţi din Sanatorul Bănăţean.

Toţi medicii noştri stau înlemniţi de mirare în faţa isprăvilor ce le face doctorul Diel şi toată lumea se întreabă mirată: până când?!

Până când?...

Nu peste mult se va desbate din nou procesul d-nei Dr. Buteanu contra doctorului Diel, pentru faimosul tampon uitat în burtă.

La ultima judecată doctorul Diel a fost achitat, dar d-na Dr. Buteanu a făcut apel contra sentinţei. Şi Diel a apelat la Casaţie, ca să întărească sentinţa de achitare.

Curtea de Casaţie a respins apelul lui Dietl, aşa că în curând vom avea din nou ocazia, să-l vedem în faţa judecătorului, care de astădată îi va da ceeace îi compete.

Toată populaţia română din judeţ aşteaptă cu un viu interes rezultatul acestui proces senzaţional şi foarte ruşinos pentru întreaga tagmă medicală.

Vom reveni.

Almanahul Graficei Române. In editura „Grafica Română", din Craiova, a apărut în excelente condiţiuni technice, Almanahul Graficei Româna 1929, întocmit de d-l Virgil Molin. Preţul 80 Lei.

Aviz. Aducem la cunoştinţa on. public, că începând cu ziua de 17 Iulie a. c. până la terminarea lucrărilor de canalizare suspendăm circulaţia tramvaielor în Strada Preyer. Direcţiunea Tramvaielor Comunale Timişoara.

Congresul coloniştilor. Ziarele din capitală anunţau mai săptămâna trecută, adunarea coloniştilor din întreaga Ţară, la un congres, ce ar urma să se ţină în ziua de 6 August a. c. la Mărăşeşti. Am cetit aceste şire cu o deosebită atenţiune, mulţumit deocamdată şi despre această frumoasă iniţiativă luată de sigur de acei puţini funcţionari a acestei binecuvântate Ţări, cari mai poartă în sufletul lor dragoste faţă de aceşti fii ai neamului, trimişi în diferitele părţi a Ţării, ca prin prezenţa lor să recâştige pământul stăpânit vremelnic de puternicii de ieri.

Legea Reformei agrare în paragrafele ei prevede anumite drepturi pentru aceşti colonişti. Li se promite acolo, ajutor pentru a putea începe o modestă economie, pe locul primit prin reforma agrară. Durere însă că lucrurile sau petrecut, cu totul altfel decât prevede legea. Cum sau făcut colonizările la noi în Ţară, a ştim prea bine, dar mai bine ştiu să ni-o povestească acele familii cari au plecat din satul lor, văzând puţinul ce-l avea în satul copilăriei lor, pentruca ajunşi în satul pentru care au fost aduşi ca şi colonişti, să stea zile ba chiar săptămâni întregi sub cerul liber, mângâiaţi în necazurile lor, doar de razele binefăcătoare a bărânului Soare. Cunosc de aproape starea coloniştilor din comunele Sculia, Cătaia şi Moriţfeld din jud. Timiş-Torontal.

Coloniştii din comuna Sculia, când au venit în această comună în primăvară anului 1927 fără ca cel puţin să fie avut mai dinainte locuri de case, credeai că sunt nişte nomazi, cari se mută din o parte în alta. Au fost găzduiţi prin grajdurile marilor proprietari Kletz şi Toth, iar alţii şi-au făcut case la pământul primit departe de comună. Căsuţele lor ridicate acum în urmă, vorbesc din destul de sărăcia lor.

Cei din comuna Moriţfeid, locuesc până astăzi în acele căsuţe ridicate în anul 1926 afară la pământul lor, la o depărtare de circa 6—7 Klm. de comună, de îţi face impresia că sunt alungaţi de cei din sat. Au cerut ajutor dela Stat ca să mijlocească un ajutor, pentru construirea de case pe locul primit abia în toamna anului 1928, dar au rămas numai cu promisiunea.

Multe sunt suferinţele coloniştilor, şi fieştecare colonie ar face bine dacă la acest congres ce se anunţă, şi-şi trimită câte un delegat, pentruca acolo să poată aduce la cunoştinţă dorinţa acelora în numele cărora este trimis.

Noi românii, suntem datori să-i sprijinim ca pe nişte fraţi ai noştri, cari au venit în mijlocul nostru, pentru a ne înmulţi numărul, ca astfel uniţi împreună să putem ţinea faţă străinilor colonizaţi pe vremuri printre satele noastre de prin Banat, de stăpânirea maghiară. Nu vă însuşiţi vorbele de ocară ventilale de străini, la adresa acestor fraţi ai noştri. Şi dacă unii din trânşii vor avea vre-o scădere, nu uitaţi că nu-i pădure fără uscătură. Pentru unul sau altul să nu-i condamnăm pe toţi. — Preot **Dimitrie Botău.**

Primăria comunei Sânandrei jud. Timiş.

No. 871/1929.

PUBLICAŢIUNE DE LICITAŢIE.

Se aduce la cunoştinţă, că în ziua de 24 Iulie 1929 ora 9 a. m. se va ţine licitaţie publică în localul primăriei Sânandrei în conformitate cu art. 72—83 din Legea Contabilităţii publice, pentru furnizarea unei pompe pentru stingerea focului.

Cu ofertele se va depune şi o garanţă de 10% în numerar sau efecte gnrantate de stat.

Condiţiunile de licitaţie se pot vedea zilnic în biroul primăriei.

Sânandrei, la 6 Iunie 1929.

Primăria.

No. 4466/1928. Portărel.

PUBLICAŢIUNE DE LICITAŢIE.

Subsemnatul portărel aduc la cunoştinţa publică, că în urma decisului No. 15421/1928 a Judecătoriei Urbane I. Timişoara în favorul firmei Brauch şi Co. în Timişoara reprezentat prin Dr. Cornel Spătariu şi Dr. Ştefan Miocu avocaţi în Timişoara pentru 2500 Lei capital, dobânzi 12% dela 16 Maiu 1928, şi pentru spesele deja stabilite în suma de 1010 Lei şi cele mai obvenninde se fixează termen spre efectuarea licitaţiei pe ziua de **1 August 1929 ora 3 p. m.** în Timişoara II. Str. Ispirescu 21, pe când şi unde se vor vinde prin licitaţie toate obiectele sechestrate şi anume diferite mobile de casă preţuite în 7400 Lei.

Timişoara, la 11 Iulie 1929.

M. Jercea, portărel

Primăria Municipiului Timişoara

No. III. 24085.

PUBLICAŢIE DE LICITAŢIE.

Direcţiunea Tramvaielor comunale Timişoara aduce la cunoştinţă publică, că în scopul vânzării a

cca 15 tone strungiturfi de fier şi oţel Siemens Martin.

cca. 15 tone fier vechi de forţă.

cca 15 tone fier vechi turnat (şaboţi de frână),

va ţine o adoua licitaţie publică la data de 3 August 1929 orele 10 a. m. la Primăria Municipiului Timişoara, (etaj I. camera No. 40).

Materialul de mai sus este depositat în curtea stabilimentului central TCT, unde se poate vedea.

Preţul care se va oferi pe kgr. ab depositul nostru, nu poate să fie mai mic de Lei 0,60 pentru strungiturile de fier, Lei 1,25 pentru fierul de forţă şi Lei 3,80 pentrul fierul turnat.

Amatorii îşi vor depune ofertele lor închise şi timbrate în regulă cu o garanţie de 10% numerar sau efecte de stat din suma oferită. (1323).

Timişoara, la 9 Iulie 1929.

Primăria Municipiului Timişoara.

Primăria Municipiului Timişoara

No. III. 23551.

LICITAŢIE PUBLICA.

Uzina electrică comunală Timişoara, are lipsă de sârmă neisolată, conform specificaţiei din caetul de sarcini, care, se poate vedea la Direcţiunea Uzinei.

Pentru procurarea acesteia se va ţine o licitaţie publică la 22 August 1929 ora 10 a. m. în biroul de licitaţii al Primăriei Municipiului Timişoara, unde se pot înainta ofertele închise, sigilate şi provăzute cu recipisa despre depunerea unui vadiu de 10%.

La licitaţie se vor admite numai fabricanţi, intermediarii sunt esclusi. (1335)

Timişoara, la 5 Iulie 1929.

Primăria Municipiului Timişoara.

Institutul Antirabic Dr. V. Babeş Timişoara.

PUBLICATIUNE DE LICITAŢIE.

Se aduce la cunoştinţă, că pentru continuarea lucrărilor de construcţie dela Institutul Antirabic se va ţine o licitaţie publică la 21 August 1929 ora 10 a. m. în biroul de licitaţii al Primăriei Municipiului Timişoara.

Ca bază pentru licitaţie servesc caetul de sarcini, condiţiunile speciale, planurile, ce se află la serviciul technic comunal.

Informaţii se pot lua la serviciul technic comunal în orele oficiale.

Cu ocazia licitaţiei ofertanţii vor depune garanţie de 6% în numerar sau efecte de stat.

Licitaţia se va ţine în conformitate cu legea asupra contabilităţii publice. (1319)

Comitetul.

Primăria Municipiului Timişoara

No. Tr. 25.081

PUBLICAŢIE DE LICITAŢIE.

Tramvaiele comunale Timişoara prin aceasta publică o licitaţie în scopul procurării a 1200 buc. şaboţi de frână pentru vagoane de tramvai, conform caetului de sarcini şi a desemnelor, cari urmează a se cere de cei interesaţi direct dela direcţiunea Tramvaelor, care le va libera contra achitării costului de Lei 50.

Licitaţia se va ţine la data de 28 August 1929, ora 10 a, m. în biroul de licitaţii al Primăriei.

Amatorii pentru a fi admişi la licitaţie vor înainta ofertele lor timbrate, semnate, închise, sigilate şi prevăzute cu o garanţie de 10% în numerar, sau efecte de stat asupra sumei oferite şi vor aminti în ofertă că au luat la cunoştinţa condiţiunile caetu de sarcini şi că le acceptă.

La licitaţie se vor admite mai fabricanţi, intermediarii s excluşi.

Timişoara, 12 Iulie 1929.

Primăria Municipiu Timişoara.

Primăria Municipiului Timişo

No. III. 24196.

PUBLICAŢIUNE DE LICITAŢIE.

Primăria Municipiului Ti şoara publică licitaţie pen darea în întreprindere a coace pâinei, necesară Căminelor ucenici şi Orfelinatului com.

Licitaţia se va ţine în bir de licitaţii al Primăriei la d de 25 Iulie 1929 ora 10 a. m.

Ofertanţii vor prezenta la citaţie ofertele semnate, timb te, închise şi sigilate şi prevă te cu garanţie de 10.000 Lei merar sau efecte de stat.

Caetul de sarcini cum şi ce lalte condiţiuni de licitaţie pot vedea la biroul serv. ecor mic com., zilnic în orele ofici

Timişoara, la 2 Iulie 1929.

Primăria Municipiu Timişoara.

Primăria Municipiului Timişoa

No. III. 24196.

PUBLICAŢIUNE DE LICITAŢIE.

Primăria Municipiului Ti şoara, dă în întreprindere, p licitaţie publică, măcinatul grâ lui din recolta Agronomiei d anul trecut.

Licitaţia se va ţine în bir de licitaţii al Primăriei la d de 25 Iulie 1929 ora 10 a. m.

Ofertanţii vor prezenta la ceastă dată oferitele semna timbrate, închise, sigilate şi p văzute cu garanţie de 10.000 L în numerar sau efecte de stat.

Caetul de sarcini cum şi ce lalte condiţiuni de licitaţie pot vedea la biroul serv. econ mic com., zilnic în orele ofici

Timişoara, la 2 Iulie 1929.

Primăria Municipiu Timişoara.

Corpul Portărelor Tribunalu Timiş-Torontal.

No. 1135/2602/1929.

PUBLICAŢIUNE DE LICITAŢIE.

Subsemnatul portărel aduc cunoştinţa publică, că în urm decisului cu No. G. 7744/1929 judecătoriei urbană I. Timişoar în favorul lui Dr. Cornel Grofş reanu avocat din Timişoara, pe tru suma de 600 Lei capital, i terese de 10% dela 17 Septe vrie 1928 şi pentru spese în 47 Lei deja stabilite şi cele ce s vor mai stabili, se fixează term pentru efectuarea licitaţiunei p ziua de 9 August 1929, ora 1 a. m. în Timişoara II., Str. D cilor No. 33, pe când şi unde s vor vinde prin licitaţie obiecte secvestrate şi anume: 1 maşin de cusut, marca Singer, preţuit în 10,000 Lei.

Timişoara, la 11 Iulie 1929.

D. Rakovitz, portăr

CINEMA:

CETATE: 19 şi 20 Iulie — APOLLO: 21 şi 22 Iulie
CONCORDIA: 23 Iulie

Fluturaşul de noapte

Romanul de dragoste al unei mici dansatoare chineze. Soarta femeilor, pe cari roata vieţii le saltă în înălţimi ameţitoare ca apoi să le plăbuşească în abiz.

In rolurile principale:

Ana May Wong, Fred Louis Lerch, Tilla Garden, Al. Granach, Nien Sön Ling.

Regia: Richard Eichberg.

Monopol: Dorian-Film Bucureşti.

Digitized by Central University Library, Cluj